

Högsta domstolen
Box 2066
103 12 Stockholm

RL ./ riksåklagaren ang. dråp

*(Hovrätten för Nedre Norrlands dom 2020-10-01 i
mål B 1705-19)*

Högsta domstolen har förelagt mig att svara skriftligen på RL:s överklagande. Jag vill anföra följande.

Min inställning

Jag bestrider ändring av hovrättens dom och ser inte att det finns skäl att meddela prövningstillstånd med anledning av överklagandet.

Bakgrund

RL åtalades för dråp enligt 3 kap. 2 § brottsbalken i enlighet med följande gärningspåstående.

[RL] har berövat sin hustru [U] livet genom att injicera henne med en dödlig dos av morfin och oxikodon. Det hände den 6 mars 2019 i den gemensamma bostaden på fastigheten Binböle 111, Nordingrå, Kramfors kommun. Brottet bör bedömas som mindre grovt eftersom [U] sedan många år var sjuklig och själv hade uttalat att hon önskade ett avslut på sitt liv. RL begick gärningen med uppsåt.

RL dömdes i enlighet med åtalet av både tingsrätten och hovrätten. Tingsrätten bestämde påföljden till fängelse i ett år och sex månader. Hovrätten bestämde påföljden till fängelse i ett år.

Överklagandet

RL har yrkat att Högsta domstolen ska frikänna honom. Grunden för yrkandet är i första hand att hans gärning bör betraktas som medhjälp till självmord, i andra hand att han agerat tillsammans och gemensamt med målsäganden och i tredje hand att han befunnit sig i en nödsituation alternativt att hans gärning bör betraktas som nödexcess.

RL har vidare yrkat att han i vart fall ska få påföljdseftergift alternativ ytterligare strafflindring.

Grunden för min bedömning

Straffbestämmelsen om dråp

Den som berövar annan livet, döms för mord till fängelse på viss tid, lägst tio och högst arton år, eller på livstid (3 kap. 1 § brottsbalken). Är brottet med hänsyn till de omständigheter som föranlett gärningen eller annars att anse som mindre grovt, döms för dråp till fängelse, lägst sex och högst tio år (3 kap. 2 § brottsbalken).

Medverkan till brott

Straffansvar för medverkan till brott gäller för gärningsmän, anstiftare och medhjälpare. Varje medverkande bedöms efter det uppsåt eller den oaktsamhet som ligger honom eller henne till last. (23 kap. 4 § brottsbalken.)

Den som utfört en gärning är att betrakta som gärningsman, den som förmått gärningsmannen att utföra gärningen är anstiftare och den som annars främjat gärningen med råd eller dåd utan att vara anstiftare är att betrakta som medhjälpare.

Det är domstolarnas uppgift att, med ledning av de särskilda brottsbeskrivningarna, avgöra om en viss medverkande är att betrakta som gärningsman eller inte (SOU 1944:69 s. 92 f.).

I doktrin och praxis har under ett antal år utvecklats ett medverkansansvar som beskrivs som gärningsmannaskap ”tillsammans och i samförstånd” eller ”gemensamt och i samråd” (medgärningsmannaskap). Högsta domstolen har t.ex. i rättsfallet *NJA 2017 s. 531* uttalat, att om två eller flera personer har agerat tillsammans och i samförstånd vid förövandet av ett brott, har det inte nödvändigtvis någon avgörande betydelse vilka uppgifter var och en har haft att utföra vid brottet. Samtliga personer kan enligt Högsta domstolen vara att bedöma som gärningsmän antingen därför att de uppfyller de krav som följer direkt av den aktuella brottsbeskrivningen eller därför att de annars anses som gärningsmän. I rättsfallet hänvisade Högsta domstolen till *NJA 2006 s. 535* där det anges att en person som håller vakt vid en inbrottsstöld kan vara att betrakta som gärningsman. Också vid sådant gärningsmannaskap som sker tillsammans och i samförstånd med annan fordras, klargör Högsta domstolen, i regel för att någon ska kunna dömas som gärningsman att personen deltar i själva det brottsliga tilltaget, åtminstone mer perifert (även här hänvisar Högsta domstolen till *NJA 2006 s. 535*). I rättsfallet fann Högsta domstolen att det inte fanns tillräckligt stöd för att den tilltalade, som skjutsat andra gärningsmän till brottsplatsen, agerat tillsammans och i samförstånd med dessa personer. Han dömdes därför inte som gärningsman utan som medhjälpare till brottet.

Medverkansansvaret förutsätter att en straffbelagd gärning har utförts. Eftersom det inte är straffbart att ta sitt eget liv kan inte heller anstiftan eller medhjälp till självmord bestraffas (jfr Agneta Bäcklund m.fl., *Brottsbalken – en kommentar på internet*, kommentaren till 23 kap. 4 § brottsbalken).

NJA 1979 s. 802

En person dömdes för dråp efter att hon hjälpt en annan person, som led av sjukdomen multipel scleros och under sin sista tid var nästan helt förlamad, att dö. Den tilltalade hade först fört in en dödlig dos tabletter i målsägandens mun, som målsäganden själv svalde med hjälp av dryck som den tilltalade gav honom. Därefter hade den tilltalade, medan målsäganden fortfarande var vid liv, injicerat en dödlig dos snabbverkande insulin i hans arm. Någon av de två åtgärderna eller båda ledde till att målsäganden avled. Det gick alltså inte att fastställa vilken av åtgärderna som varit dödande och inte heller om det hade krävts båda åtgärderna i kombination för den dödliga utgången. Högsta domstolen bedömde tillförseln av tabletterna och insulinet som en och samma gärning och konstaterade att denna gärning, som den tilltalade utfört som gärningsman, orsakade målsägandens död. Ett justitieråd var skiljaktig beträffande motiveringen och fann att såväl tillförseln av tabletter som insulinet skulle bedömas som gärningsmannaskap.

Hovrätten för Västra Sveriges dom den 13 november 2019 i mål B 4711-19

Hovrätten fann det klarlagt i målet att den tilltalade med uppsåt hade dödat sin make genom att skära honom med en kniv i vänster handled och att det, som även tingsrätten konstaterat, är en brottslig handling att uppsåtligt döda en annan människa även om det skulle ha skett med den dödades samtycke. Den tilltalade skulle alltså enligt hovrätten dömas för gärningen. Vid en samlad bedömning av omständigheterna kom hovrätten, i likhet med tingsrätten, till slutsatsen att gärningen var att bedöma som mindre grov. Den skulle därmed, som tingsrätten kommit fram till, rubriceras som dråp. Straffvärdet bedömdes motsvara fängelse sex år. Även om den tilltalade vid gärningsögonblicket enligt hovrätten hade fog för sin uppfattning att hon av medmänsklighet uppfyllde sin makes verkliga vilja var hon medveten om att han tidigare hade lämnat olika uppgifter i denna fråga och att han hade varit förvirrad under de närmaste dagarna dessförinnan. Under sådana förhållanden kunde omständigheterna inte anses vara förmildrande i sådan grad att det var påkallat att understiga minimistraflet. Med beaktande av att den tilltalade var 73 år gammal fanns det däremot enligt hovrätten särskilda skäl att döma till ett lindrigare straff än vad som är föreskrivet för dråp. Påföljden bestämdes därför till fängelse fyra år.

RH 1969:69

En person åtalades för dråp för att han uppsåtligt hade berövat sin svårt sjuka dotter livet genom att föra in ett stort antal tabletter i dotterns mun, vilka dottern själv svalde med hjälp av vatten. Dottern avled genom förgiftning av tabletterna. Hovrätten fann det utrett i målet att den tilltalades dotter avled på grund av en överdos av läkemedel. Det hade enligt hovrätten inte framkommit någonting som gav hovrätten anledning att inte godta den tilltalades uppgifter om hur tablettintaget gick till och att hon handlade i överensstämmelse med dotterns fria och av modern opåverkade vilja. I målet hade, uttalade hovrätten, inte lagts fram någon utredning som visade att den tilltalades åtgärder ensamma hade varit tillräckliga för att leda till dotterns död, eller m.a.o. att dottern skulle ha dött även

om hon inte själv hade svält tablettorna och intagit dryck. Enligt hovrättens mening innebar den tilltalades handlande inte annat än att hon möjliggjort för dottern att vidta de åtgärder som ledde till hennes död. Den tilltalades gärning var därför enligt hovrätten så osjälvständig i förhållande till dotterns eget handlande att hon inte kunde anses ha berövat dottern livet. Gärningen var därför att bedöma som medhjälp till självmord, vilket konstaterades inte vara en straffbelagd handling. Hovrätten ogillade, liksom tingsrätten tidigare hade gjort, åtalet.

RH 1989:19

En person åtalades för dråp bestående i att han uppsåtligen berövat sin sambo livet genom att kväva henne när hon låg medvetslös sedan en månad på sjukhus efter ett misslyckat självmordsförsök. Hovrätten fann, lika med tingsrätten, att det genom den tilltalades berättelse och övrig utredning var ställt utom allt tvivel att han hade orsakat sin sambos död. Hans handlande måste enligt hovrätten, med hänsyn till den tid som förflutit efter sambons självmordsförsök och de åtgärder som han vidtagit, betraktas som gärningsmannaskap och inte som medhjälp till självmord. Hovrätten konstaterade vidare att det enligt gällande rätt är en brottslig handling att uppsåtligen beröva en annan människa livet, även om det sker med samtycke. Gärningen skulle därför, som tingsrätten funnit, bedömas som dråp. Hovrätten konstaterade i påföljdsfrågan att det framgår av förarbetena till brottsbalken (prop. 1962:10 del C s 381) att det utom i de mycket exceptionella fall, då annat skulle vara stötande för den allmänna rättskänslan, inte bör komma i fråga att efterge påföljd, när dödande har skett med samtycke. Något sådant mycket exceptionellt fall ansågs inte föreligga i detta mål. Att efterge påföljden skulle enligt hovrätten också kunna uppfattas som att det brott som den tilltalade hade begått saknade straffvärde. Yrkandet om påföljdseftergift lämnades därför utan bifall. Hovrätten bedömde att det mot bakgrund av omständigheterna i det aktuella fallet inte fanns någon risk för att en icke frihetsberövande påföljd i den tilltalades fall skulle få oönskade konsekvenser för den allmänna laglydnaden. Uppenbarligen krävdes inte heller, enligt hovrätten, ett fängelsestraff för att avhålla honom från fortsatt brottslighet. Hovrätten fann därför, lika med tingsrätten, att den tilltalade borde dömas till villkorlig dom.

Samtycke till brott

En gärning som någon begår med samtycke från den mot vilken den riktas utgör brott endast om gärningen, med hänsyn till den skada, kränkning eller fara som den medför, dess syfte och övriga omständigheter, är oförsvarlig (24 kap. 7 § brottsbalken).

Samtycke utesluter generellt ansvar vid ringa misshandel och i vissa fall ansvar för misshandel av normalgraden, men aldrig ansvar för grov misshandel eller uppsåtligt dödande. I förarbetena till bestämmelsen om samtycke som ansvarsfrihetsgrund klargjordes att samtycke inte medför ansvarsfrihet vid uppsåtligt dödande. De gärningar som det här är frågan om sades vara så

allvarliga att det förhållandet att samtycke förelegat, eller rent av att dödandet skett på uppmaning från någon som inte längre vill leva, inte i något fall borde leda till frihet från ansvar. Det bedömdes istället fullt tillräckligt med det hänsynstagande till gärningsmannens avsikter och motiv som ska ske enligt 29 kap. 1 § andra stycket brottsbalken och den reducering av straffvärdet som enligt 29 kap. 3 § brottsbalken blir följden av att en gärning föranletts av stark mänsklig medkänsla och att samtycke förelegat. (Prop. 1993/94:130 s. 43.)

Nöd

En gärning som någon begår i nöd utgör brott endast om den med hänsyn till farans beskaffenhet, den skada som åsamkas annan och omständigheterna i övrigt är oförsvarlig. Nöd föreligger när fara hotar liv, hälsa, egendom eller något annat viktigt av rättsordningen skyddat intresse. (24 kap. 4 § brottsbalken.)

Att en gärning som begås i nöd måste vara försvarlig innebär att utrymmet att vidta nödhandlingar är snävare än det som finns för nödvärnshandlingar. Det åligger alltså en nödställd att i större utsträckning än den som är i en nödvärnssituation sätta sina egna intressen åt sidan. I princip gäller att den gärning som företas i nöd ska vara påkallad av ett intresse av betydligt större vikt än det som offras. Normalt fordras också att det inte finns något annat sätt att värna intresset. Även om faran skulle ha kunnat avvärijas utan nödhandlingen kan emellertid gärningen vara försvarlig, nämligen när det skulle ha krävts oproportionerliga ansträngningar eller uppoffringar för den handlande att avvärja faran på något annat sätt. Nödbestämmelsen är avsedd att tillämpas endast i undantagsfall. (Prop. 1993/94:130 s. 35 och prop. 1962:10 s. B s. 334 och s. 336 f.)

I *NJA 2017 s. 872* dömde Högsta domstolen en man som odlat, innehaft och använt cannabis för egen smärtlindring för narkotikabrott. Högsta domstolen uttalade bland annat att intresset att vara fri från smärta är ett sådant intresse som kan föranleda tillämpning av bestämmelsen om nöd. Den omständigheten att ett tillstånd är långvarigt och att en handling endast på längre sikt skulle kunna bidra till ett avhjälpande hindrar inte att handlingen utgör en nödhandling. Men Högsta domstolen sade också att det följer av syftet med nödbestämmelsen att ansvarsfrihet i princip förutsätter att fråga är om en på så sätt oförutsedd situation att lagstiftaren inte har haft möjlighet att ta ställning till den. Detta innebär, enligt Högsta domstolen, att det rättsliga sammanhang i vilket en gärning är företagen får stor betydelse för bedömningen och att det i princip inte är försvarligt att, med åberopande av nöd, avvika från sådana intresseavvägningar som redan har gjorts i lagstiftningen (här hänvisas till ”De förfalskade passen” *NJA 1979 s. 335*). Med hänvisning till den befintliga inrättade ordningen för kontrollerad distribution av narkotika för medicinskt bruk fann Högsta domstolen att en gärning som innefattar narkotikabrott och som utförs i syfte att lindra smärta därför bara är försvarlig i rena undantagsfall, t.ex. i en akut situation när omedelbar tillgång till sedvanlig sjukvård saknas. Den aktuella gärningen bedömdes därför inte tillåten med stöd av nödbestämmelsen.

Nödexcess

Om någon i en nödsituation har gjort mer än vad som medges ska han eller hon ändå vara fri från ansvar om omständigheterna var sådana att han eller hon svårligen kunde besinna sig. (24 kap. 6 § brottsbalken.)

Vid bedömning av om gärningsmannen svårligen kunde besinna sig bör beaktas dels farans art och den tid som stått till förfogande för en adekvat reaktion, dels gärningsmannens individuella egenskaper. Särskild vikt bör läggas vid om faran var stor eller överhängande eller om angreppet kom plötsligt eller på ett oväntat sätt. Om gärningsmannen snabbt måste fatta beslut om hur han ska bete sig, kan man inte begära lika mycket av honom som om han hade tid till övervägande. Det bör beaktas, att förhållandena i den aktuella typen av situationer mycket ofta är sådana att de ställer stora krav på sinnesnärvaro och självbehärskning. Som exempel på individuella egenskaper som bör beaktas kan nämnas nervositet, lättskrämdhet och häftigt lynne men också mera tillfälliga subjektiva tillstånd, t.ex. akut rädsla eller panikkänsla. (Prop. 1993/94:130 s 45 f.)

Min bedömning

Vad som är utrett om de faktiska omständigheterna

De faktiska omständigheterna kring målsägandens död är relativt klarlagda. Det är utrett att målsäganden, som lidit av olika sjukdomssymtom en längre tid, bestämt sig för att den för åtalet aktuella dagen ta sitt eget liv genom att andas in kvävgas. Det står vidare klart att målsäganden vid tidpunkten varit fysiskt förmögen att använda sin kropp, inklusive händer och armar. Det är utrett att planen för självmordet inte fungerade som avsett när målsäganden försökte genomföra den och att RL, hennes make, då med hennes samtycke injicerade henne med en dödlig dos av morfin och oxikodon. Injektionen har skett genom att RL preparerade en spruta med den dödliga dosen, stack nålen i målsägandens arm och tryckte in giftet i hennes kropp. Målsäganden har lagt fram först sin ena och därefter sin andra arm så att RL kunde injicera henne men har i övrigt varit fysiskt passiv vid genomförandet av den dödliga handlingen.

I frågan om hur RL:s agerande ska bedömas rättsligt gör jag följande bedömning.

RL ska dömas som gärningsman

Att det på senare tid utvecklats en praxis i domstolarna som innebär att personer som tidigare dömdes som medhjälpare i dag under vissa förutsättningar kan dömas som gärningsmän tillsammans och i samförstånd eller gemensamt och i samråd med andra innebär inte att de allmänna principerna för medverkan till brott har förändrats på det sätt som RL gör gällande.

Utvecklingen betyder istället enbart, är min bedömning, att domstolarna i enlighet med sin uppgift och med ledning av de särskilda brottsbeskrivningarna har avgjort att vissa medverkande är att betrakta som gärningsmän. Att

domstolarna använder sig av ett sådant utrymme i sitt dömande är en redan i förarbetena förutsedd utveckling (jfr SOU 1944:69 s. 92 f.) och innebär inte någon principiell förändring för hur frågan om någon är gärningsman ska avgöras.

Medverkansansvar i straffrätten förutsätter att en straffbelagd gärning har utförts. Det är inte straffbelagt att ta sitt eget liv. Målsäganden kan därför inte vara gärningsman i förhållande till sitt eget självmord. Det är däremot straffbelagt att uppsåtligen beröva en annan person livet.

Om en person utan samtycke berövar någon livet genom att preparera en spruta med en dödlig dos narkotika och därefter injicera narkotikan i den andre medför en tillämpning av de allmänna principerna om medverkansansvar inom straffrätten att personen som injicerat den dödliga dosen betraktas som gärningsman. Att agera på det angivna sättet utgör alltså enligt gällande principer gärningsmannaskap och inte medhjälp. RL:s motsvarande agerande är därför att bedöma som gärningsmannaskap och inte medhjälp.

Det som är avgörande för bedömningen av medverkansansvaret i det här fallet är att RL har vidtagit så självständiga åtgärder i förhållande till målsägandens eget agerande att dessa ensamma har varit tillräckliga för att leda till hennes död. Även om målsäganden har lagt fram sina armar för att ta emot den dödliga injektionen och trots att det fanns en gemensam avsikt hos RL och målsäganden att målsäganden skulle dö präglas gärningsförloppet, vars aktiva del målsäganden inte deltagit i, av ett sådant mått av omfattande och självständigt agerande från RL:s sida som kännetecknar ett gärningsmannaskap (jfr NJA 1979 s. 802).

RL ska mot den angivna bakgrunden anses att som gärningsman ha berövat målsäganden livet.

Målsägandens samtycke till att dödas kan inte frita RL från straffrättsligt ansvar för gärningen.

RL har därför, som domstolarna funnit, genom att uppsåtligen injicera målsäganden med en dödlig dos morfin och oxikodon som lett till hennes död gjort sig skyldig till dråp.

Ingen ansvarsfrihet på grund av nöd eller nödexcess

RL har anfört att han bör frias eftersom han handlat i nöd eller nödexcess. Högsta domstolen har, som redovisats ovan, tydliggjort att intresset att vara fri från smärta i och för sig är ett sådant intresse som kan föranleda tillämpning av bestämmelsen om nöd. I det rättsfallet gällde nödsituationen, till skillnad från i det nu aktuella fallet, den tilltalades eget smärttillstånd.

Ett krav för ansvarsfrihet på grund av nöd är normalt att det inte fanns något annat sätt att värna det skyddade intresset än att utföra gärningen. Det kravet är enligt min uppfattning inte uppfyllt i det nu aktuella fallet, bl.a. mot bakgrund av målsägandens fysiska rörlighet och förmåga att agera själv.

Högsta domstolen har även gjort klart att en förutsättning för ansvarsfrihet genom åberopande av nöd är att det är fråga om en sådan oförutsedd situation som lagstiftaren inte har haft möjlighet att ta ställning till. I det här fallet kan inte nöd åberopas som stöd för att avvika från sådana intresseavvägningar och överväganden som redan har gjorts av lagstiftaren i frågan om det straffrättsliga utrymmet för att beröva en annan människa livet. Lagstiftaren har uttryckligt tagit ställning för att samtycke till uppsåtligt dödande inte utgör en ansvarsfrihetsgrund. Vidare har, inom ramen för den fleråriga rättspolitiska debatt som RL själv hänvisar till i överklagandet, lagstiftaren haft upprepade möjligheter att ta ställning till frågan om ändringar i vad som utgör gällande rätt när det gäller straffansvaret för att hjälpa någon annan att dö. Trots dessa möjligheter har lagstiftaren, åtminstone så här långt, avstått från sådana ändringar.

Den situation som RL befunnit sig i är mot den angivna bakgrunden inte en sådan oförutsedd situation som lagstiftaren inte haft möjlighet att ta ställning till. RL:s gärning kan därför inte anses tillåten med stöd av nödbestämmelsen.

Med hänsyn till farans art och den tid som stått till förfogande för överväganden för RL:s del kan han, även med beaktande av vad han har uppgett om sitt upprörda sinnestillstånd, oavsett bedömningen i övrigt inte vara fri från ansvar med åberopande av nödexcess i detta fall. Han har haft tid för överväganden. Att sådan tid funnits framgår av hans samtal med övriga närvarande om vad hans handlande skulle kunna få för konsekvenser för hans egen del. Den tid som det har tagit att preparera sprutan och att injicera den dödliga dosen med bl.a. byte av nålar talar ytterligare för att RL har haft möjlighet att besinna sig. Självmordet hade vidare, är min uppfattning, kunnat genomföras på ett annat sätt eller vid en annan tidpunkt vilket innebär att farans art inte var av det slag som ansvarsfrihet med hänvisning till nödexcess förutsätter.

Hovrätten har gjort en riktig bedömning av frågan om påföljd

Det är min uppfattning att gärningen som RL har dömts för innebar ett allvarligt avsteg från den rättsuppfattning som präglar brottsbalkens bestämmelser. Hovrätten har i sin dom noga redovisat sina överväganden när det gäller frågorna om straffmätning och val av påföljd. Jag ansluter mig i dessa delar till de överväganden som har gjorts och till vad hovrätten kommit fram till i påföljdsfrågan.

Prövningstillstånd

Enligt 54 kap. 10 § rättegångsbalken följer att prövningstillstånd får meddelas endast om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet

prövas av Högsta domstolen (prejudikatdispens) eller om det finns synnerliga skäl till sådan prövning, såsom att det finns grund för resning eller att domvilla förekommit eller att målets utgång i hovrätten uppenbarligen beror på grovt förbiseende eller grovt misstag (extraordinär dispens).

För prejudikatdispens krävs att ett avgörande av Högsta domstolen får generell betydelse för bedömningen av framtida mål som innehåller liknande frågeställningar. Den enskildes intresse av att få sitt överklagande prövat kan således inte ligga till grund för prövningstillstånd i Högsta domstolen.

Min uppfattning är att rättsläget är klart i de frågor som RL vill att Högsta domstolen prövar.

I rättsfallet NJA 1979 s. 802 har Högsta domstolen förklarat att de allmänna principerna om medverkansansvar inom straffrätten gäller även i de fall då en person har hjälpt en annan person att dö. Att domstolarna i tiden efter rättsfallet har dömt gärningsmän som begått gärningar tillsammans och i samförstånd respektive gemensamt och i samråd med andra gärningsmän påverkar inte prejudikatintresset i detta mål, eftersom RL:s agerande är att bedöma som gärningsmannaskap till den straffbelagda gärningen att beröva en annan person livet. Någon ur prejudikatsynpunkt intressant gränsdragningsfråga ser jag därför inte i målet.

Vidare är den rättsliga regleringen och tillhörande förarbetsuttalandena om ansvarsfrihet på grund av nöd respektive nödexcess enligt min uppfattning tydliga. I rättsfallet NJA 2017 s. 872 har Högsta domstolen klargjort vad som gäller för åberopande av nöd i en situation då någon lider av långvarig smärta. Något behov av ytterligare klargörande i den frågan med koppling till situationer då en person hjälper någon annan att dö finns enligt min uppfattning inte.

Jag ser heller inte något behov av vägledning med anledning av överklagandet i frågan om hur påföljd ska bestämmas.

Sammanfattningsvis är det min bedömning att det inte finns något behov av ytterligare vägledning i frågan om vad som gäller då en person har hjälpt en annan person att dö. Att rättsläget är klart framgår av att befintlig praxis är tydlig och enhetlig. Det finns därför inte något skäl att meddela prövningstillstånd med anledning av överklagandet.

Bevisuppgift och handläggning

Jag ber om att få återkomma med bevisuppgift och synpunkter på målets fortsatta handläggning för det fall Högsta domstolen skulle meddela prövningstillstånd i målet.

Petra Lundh

Eva Bloch

Kopia till:

Utvecklingscentrum.

Åklagarkammaren i Sundsvall (AM 33776-19).

Kammaråklagare Stina Sjöqvist.